

Tři hároši v Podněstří

Jiří Kostúr

TŘI HÁROŠI
V
PODNĚSTRÍ

Jiří Kostúr

Jiří Kostúr
Tři hároši v Podněstří

Vydáno v roce 2017
Nakladatelství Jiří Kostúr (jiri.kostur@seznam.cz)

© Jiří Kostúr, 2017
Fotografie: Jiří Kostúr, Miroslav Skalický Skalák

ISBN: 978-80-88139-17-1 (PDF)

Bibliografie Jiřího Kostůra (1942):

Roční doby (přírodní lyrika), Severočeské nakladatelství, 1973.

Satori v Praze (autobiografické povídky), Pragma, 1993, rozebráno.

Lesní hovory (přírodní lyrika), Torst, 2000, rozebráno.

Toulavý kopyta (cestopis o putování s koněm po Šumavě a Vysočině, vlastní vydání, 2006.

Vidět sekvoje, a zemřít...(cestopis z amerického Jihozápadu), Akcent, 2008.

Baráky – souostroví svobody (se spoluautorem Františkem Stárkem Čuňasem kniha rozhovorů s aktéry undergroundových komun z komunistické doby), Pulchra, 2010.

Je zastoupen v Antologii české poezie I. díl (1966-2006), Dybbuk, 2009 a v antologii Chlévská lyrika (aneb zvířata nám odcházejí ze života), Sursum, 2010.

*Časopis Revolver revui č. 83, 2011 otiskl kratší výběr ze sbírky milostné poezie **Stařec a láska**. V literární revui Pandora č. 24, 2012 vyšla ukázka z připravované knihy **Dobří práškač Švejek**, která vychází ze svazků StB, které byly na Jiřího Kostůra vedeny jako na nepřátelskou osobu a s nimiž se seznámil teprve po 23 letech, vlastní vydání, 2013. Tištěná kniha je už rozebrána a na jaře roku 2015 vyšla jako e-kniha.*

Tančící derviš (cestopis o Turecku), e-kniha 2015.

Island-země v zrodu (cestopis o putování Islandem), e-kniha 2015.

Stařec a láska (troufalý milostný deník), milostná lyrika, e-kniha 2015.

Union Jack (cestopis o Anglii, Walesu, Skotsku a Irsku), e-kniha 2016.

Tři hároši v Pobaltí (cestopis o Litvě, Lotyšsku a Estonsku), e-kniha 2016.

Toulky Bosnou, Albánií a Řeckem (cestopis), e-kniha 2016.

Tři hároši na Sicílii (cestopis o Itálii), e-kniha 2017.

Obsah:

Úvodem

29. srpna

30. srpna

1. září

2. září

3. září

4. září

5. září

6. září

7. září

8. září

9. září

10. září

11. září

12. září

13. září

14. září

15. září

16. září

17. září

18. září

19. září

20. září

21. září

22. září

23. září

24. září

25. září

26. září

27. září

Úvodem

Na mlejn Pochůzkáře jsem přijel až v neděli odpoledne když účastníci festáku, kterej se tu koná každoročně poslední víkend v srpnu, byli už v trapu. Letos jedem přes Rumunsko do Moldávie. Dokonce se budem my tři hároši harcovat i přes řeku Dněstr, tvořící hranici odtrženecký části, která se nazývá tzv. Podněsterská Moldavská republika. Stejská se nám holt po blahých časech komunismu.

Skalák vyvaloval před mlejn poslední prázdnej sud z festáku pro návrat pivovaru. Pak jsme zašli do osiřelýho baru a tam se mi srdnatě svěřil: „Řeknu ti, co se mi stalo, ale nesmíš se smát!“

„To víš, že nebudu,“ horlivě jsem přísvedčoval.

Zašli jsme za barovej pult a Mira ukazoval na prázdnu flašku od Jaru: „Já myslel, že je v ní ještě panák Zelený a tak jsem ho do sebe kopnul!“

Vyprskl jsem v hurónskej smích. Vzpomněl jsem si přitom, jak nealkoholik Skalák se za mladejch časů v undergroundový komuně na Nový Vísece u Chomutova vsadil, že vypije litr rumu na ex. Sázku vyhrál, i když hned zkolaboval a museli jsme ho vynést jako bezvládnou mrtvolu z kuchyně. A teď holduje Jaru na nádobí!

Za moje chlámání mě Pochůzkář hned potrestal. Odvedl mě k jeho novému karavanu v modrý barvě a řekl: „Něco ti ukážu, cos ještě neviděl.“ Vytáhnul nějaký dřevěný sedátko, který mělo jednu nohu s kovovým bodcem uprostřed a oznámil: „To je rybářská stolička a já ji budu používat na srání. A tobě jí nepučím!“ Narážel na moje opírání nahýho zadku ve stoje o podělaný stromy, kterým si šetřím nožní svaly z nepohodlnýho podřepu. Co takovému lakomci na to říct?

V tomhle úvodu budu už stručnej, protože jsem si do úterka, co jsme vyrazili na cestu, žádný jiný poznámky nezapsal. Po třech letech, kdy jsem teprve teď zasednul ke psaní o Moldávii, už by se i mladšímu ročníku vykourily ostatní detaily z hlavy. Mám ještě zaznamenanou promluvu Šárky, ale ta se vztahuje nejspíš až k příjezdu k Balatonu, kdy jsem si na ni dodatečně vzpomněl. Zní: „Jak takhle jezdíme každě rok, tak se před váma kluci nestydím.“ Asi je to vzpomnutí na Romanu, která s náma už do Moldávie nejede. Šárka však její otrlosti nedosahuje, protože předvádí pouze svý prsní vnady a to ještě jen když si přetahuje triko přes hlavu. A to je proti Romaně skutečně velice málo.

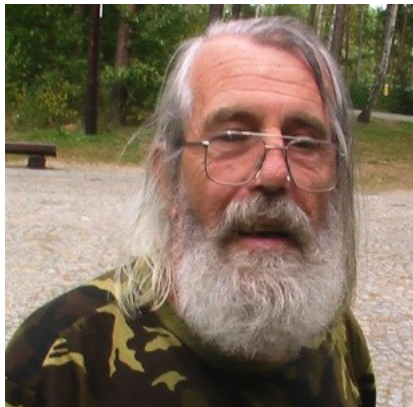
Jo, o Čuňasovi ještě nebyla řeč. Ten se vyzbrojil letos do Avie sedmadvacetiletou Evelínou. Přitom si mi stěžoval zklamaně: „Tebe jsem ale ještě nedohonil.“ Narážel na to, že mezi mnou a „nezletilou“ devětadvacetiletou Markétou před dvěma lety byl věkové rozdíl 38 let a mezi ním a Evelínou je pouze 22 roků. Aby si tuhle svou nedostatečnost vynahradil, tak mi řekl nevšední kompliment: „My tě berem sebou jako lakmusovej papírek, abysme věděli, jak na tom budem, až nám bude jako tobě!“ Už jsem zmínil, že po sicilským cestování popijíme ze skleniček z Bologne ve dvou. Mezi mnou a přítelkyní je sice jen patnáctiletý věkové rozdíl, ale jsem u ní stále vedenej jako nezřízenej erotoman. To má hošík František v mejch současnejch už jednasedmdesátiletých křížcích co dohánět...

Skalák s novým Med'ourem a Šárka

Čuňas a Evelina

Autor

29. srpna 2011

V podvečer v úterý jsme tedy vyrazili do Rakous. Pochopitelně po obligátní fotce třech našich aut seřazenejch vedle silnice před mlej-nem. Jak už jsem zmínil, Skalákův karavanovej Med'our byl jen jed-nobarevnej v bleděmodrým provedení a i bez nápisů. Ten pestro-barevnej literární křáp už dojezdil a slouží nyní jako Čuňasova kan-celář při organizaci červencovejch a srpnovejch fest'áků na mlejně. Jeho Furgon je furt stejnej jako můj tereňák Jimny.

Ve Znojmě jsme zas zastavili u železničního nádraží a navštívili tradiční bufáč na večeri. O pouhý pajcce za jídlo už jsem se zmiňo-val v sicilském povídání. Za co jsme ji vyplázli teď nemůžu uvést, protože jsem si to nezapsal. Bylo to určitě něco s knedlíkem, když budem mít od český kuchyně teď měsíční půst. Skalák je v bufáči zavedenej host, protože se tam pokaždý stravuje, když jede za práci do Vídně nebo zpět do Česka. Jak už jsem taky zmínil v Sicílii, nejvíc se cejtí poctěnej knedlíky s vajíčkem, ale ještě jsem ho ne-viděl, že by se o ně zajímal. Obligátním jeho restauračním pokrmem je svičková nebo vepřoknedlo. Je to starej kecal!

Cesta začala zajímavě hned na začátku Osterriechu. Ještě v Česku jsem si u pumpy za Moravskejma Budějicema koupil desetidenní ra-kouskou dálniční známku. Nechtělo se mi s ní lepit ale na přední sklo, už mi tam straší jedna z loňska při cestě na Sicílii. Mám tam taky jednu českou a i nějaký grafický cárach z Islandu, jenž jsem procestoval se synem v r. 2006 a kterej mi byl přilepenej celníky po

vyjetí z trajektu v přístavišti Seidisfjörduru. Protože neumím sklo od nich zbavit, tak snad stačí, že mám známku koupenu.

Ještě před Vídní jsme odbočili na parkoviště u jedny pumpy. Benzín či naftu jsme nebrali, proč jsme tam zajeli, to jsem si nezapsal. Opodál zrovna poliši v civilu šacovali rumunský auto. Jeden po chvíli přistoupil k mému Jimnymu a hned ukazoval, kde mám dálniční známku. Vytáhnul jsem ji z peněženky, zatímco Skalák o tom diskutoval s policajtem, protože umí německy. Přilepil jsem známku a Míra řekl: „Vole, říkal jsem ti, aby sis ji nalepil, dávaj za to pokuty přes 200 euro!“

Pochůzkář vezl do Vídně taky svoje dvě dcery, který tam bydlí. Nikol, narozenou v exilu, vyklopil u mostu za čtvrtí Kaisermühlen, kde bydlí kámoš Ferda a proto to tam znám. S Markétou, která spatřila světlo světa na Nové Vísce, jsme objížďeli centrum po jedné z dálnic, co tam vedou. Měli jsme z ní někde odbočovat, tak jsem se držel za Skalákem a Čuňasem jako klíště, abych se v rozlehlém městě nad Dunajem neztratil. Už byla i dávno tma.

U nějaký křižovatky mě drze předjel Vídeňák v osobním autáku. Byl jsem na něj nasranej, že se přede mě vecpal, protože přijde odbočka se semaforem, padne červená a já budu nahranej s Meďourem a Avii mizejících v dopravním velkoprovozu rakouský metropole. Při nejbližší příležitosti jsem vjel do levýho pruhu a fláknul to nazpátek před něj za zád' Čuňase. Řidič v BMW se na mě roztroubil, což mi bylo u prdele. Má vůl snad oči, že tři český poznávací značky jedou spolu v konvoji.

U troubení ale jen nezůstalo. Ten kreten mi vjel znovu před čumák a začal i dokonce naschvál zpomalovat. Chtěl jsem ho objet, jenže ten čurák přešel taky přede mě do pruhu. Vzal jsem to nazpátek vpravo a ten hajzl taky. Chvíli jsme se takhle natahovali a pak jsem viděl, že řidič vystrčil ruku z okýnka a ukazuje, abych zastavil. Kurva, že by to byl policajt?

Sjel jsem tedy ke kraji nasranej jako brigadýr. Pochůzkář s Památkářem byli už dávno v prachu, a navíc mi nejspíš hrozí masná pokuta. Dohaduj se s policajtem, když neumím německy ani kváknout. Doprčic, podělaná Vídeň!

BMW stálo přede mnou a z něho vylezl udělanej pořizek. Má se s ním cenu dohadovat? Když se budu šponovat, jak se znám, tak taky můžu v Osterreichu skončit v base. Těžko budu na policejním ře-

ditelství argumentovat, že on udělal myšku první mně. Krucifix, kolik budu muset vysolit?

Chlápek ke mně přišel a něco drmolil. Ukazoval, abych vylezl z auta. Žádný průkaz nebo odznak neukazoval, tak jsem jen napůl spustil okýnko. Než jsem se nadál, najednou mezerou nad sklem vylítla pěst a přistála mi na lící kosti. Hned vzápětí jsem dostal druhéj direkt. Překvapeně jsem jen zíral, než se mi srovnalo v hlavě, že mi nějaký rakouskej skopčák dvě natáhnul. Chtěl jsem vylítnout ven, abych tomu šmejdovi nezůstal nic dlužnej, avšak BMW už rozsvítilo světla a vypálilo pryč. Koukal jsem nevěřicně jako vejř.

Skalák s Čuňasem byli někde v píči, kolem se noční Vídní řtíla auta a já si nechal dát do držky! Byl jsem z toho rozhozenej, ale musel jsem se vzpamatovat. Uvědomil jsem si, že jsem nasměrovanej na dálnici na Maďarsko a že akorát nesmím jet na Budapešť po A 3, nýbrž po A 4 na Eisenstadt, kde je přechod na Šoproň. Odstartoval jsem jako zmoklá slepice, a i když jsem zasaženou tvář měl v pořádku, hnětlo mě, že jsem toho vídeňskýho vocasa nechal odjet bez odvety. „Do prdele!“ praštil jsem do volantu a sešlápl plyn až na podlahu.

Ujel jsem asi 30 km, ale kluky jsem nedohonil. V místech překřížení dálnice A 2 na směr Graz bylo velké parkoviště s benzínkou a restauracemi. Tam jsem zastavil a vytáhnul mobil, abych napsal esemesku, kde hošani jsou. Napsal jsem dvě slova a volal Skalák, kde věžím. Sranda je, že jsme drželi telefony padesát metrů od sebe na stejným parkovišti. Tam jsme i přenocovali, na maďarskou hranici dojedem zejtra.

Pochopitelně jsem se svěřil, na jakýho idiota jsem ve Vídni za jejich zadky narazil. Vynechal jsem akorát ty rány pěstí, protože jsem se styděl, že jsem se vzpamatoval pozdě a neoplatil je. Nemohl jsem kvůli tomu ani hned usnout, ta pohana se mi honila pořád hlavou.

Jako náplast na pošramocené sebevědomí se mi připomněla příhoda z dob mého pobývání pod Krušnými horami. S kámošem Ferdou jsme zavítali jednou do Nudle, což byl vinárenskej pajzl na konečný tramvaje v Litvínově. Sedli jsme si ke stolu s dvěma mladšíma dámama, který nás po chvíli požádaly, jestli bysme si nepřesedli jinám, aby měli místo pro jejich mužské protějšky, na které čekaly. Promptně jsme se zvedli, protože jsme gentlemani. Volný místo bylo u jednoho chlápka, tak jsme si tam sedli. Zkraje nic nenařítal, ale pak zničehonic rozpráhnul obě ruce a vrazil nám každému

z jedny strany factu. Vyskočili jsme překvapeně od stolu a nechápavě zírali na chlapa, kterej taky vstal. Vzpatoval jsem se ale střelhitě a jednu jsem mu ubalil. Byla to taky jen facta – nebudu si přeci rozbíjet klouby o nějakýho debila – nicméně zásah dlaní ho poslal k zemi. Pochopitelně hned nás s Ferdou z Nudle vyhodili. Taky jsem jednu ubalil volovi, co dal factu mý bývalý ženě, která si ji však zasloužila, když jako křesťanská mesiáška sebrala flašku vína jeho kamarádce a zahodila ji, aby se neopíjela. Šel k zemi, protože ženský se nemá bit. Ahoj, Silvestro!

30. srpna

Na maďarskou hranici jsme dorazili ještě dopoledne. V poznámkách mám napsáno: příhoda s mobilem a „zdi“ před hranicí, ovšem co to bylo za příhodu si bez jejího konkrétního popsání vůbec nevybavuju. Do držky jsem znova nedostal, to bych si určitě pamatoval, takový stádium alzheimeru ještě nemám. Ptát se dneska Skaláka nebo Čuňase by bylo taky po třech letech bezvýsledný.

Poznámka: focení na hranici je jasná. To se vždycky před každou hraniční cedulí my tři hároši sešikujem pro dokumentační foto a milostivě na něj připustíme i dámský doprovod, co zrovna nedrží v ruce foťák. Jestli jako modní doplněk po vzoru reklamních fotek z autosalonů tvořila první Šárka nebo Evelína, to nevím, ovšem ani jedna nebyla polonahá v plavkách jako modelky opírající se o nejnovější model jaguára nebo porche. Já si fotku s modrou Magyar tabulí s hvězdičkama EU pořizoval jen kvůli dalšímu slovu, který se tam skvělo: Köztársaság. Že by znamenalo: Kostúr násoska?

Od hranic jsme mířili k Balatonu. O cestě k tomuhle tzv. maďarskému moři jsem si nic nepoznamenal, vybavuju si akorát, že před Balatonem se začly vlnit konečně trochu kopečky v jinak rovinnatý maďarský plavec. A taky Čuňasovo básnění nad tímhle hungaro velkojezerem, z kterého se ale vyklubala akorát větší mělká louže. To však předbíhám událostem.

U Balatonu jsme se měli setkat opět s Klokanem a s jeho bílým Ivecem tak jako loni v Itálii. Zmiňoval jsem též i jeho lásku Hannah, trávící tehdy čas v odpočinkovém sanatoriu Bohnice. Tou měl mít nyní vybavený svůj pojízdný apartmán na balatonský Riviere. Setkali jsme se hned na první křižovatce v určený rekreační destinaci, pouze už nevím, zdali se jmenovala Balatonazelmes, či Balaton-szárszó anebo Balatonföldvar atp. To je nakonec buřt, bylo to prostě někde na jižním břehu.

Klokan s Haničkou

Bylo pěkně slunečno a teplo, tak jsme to zapískli hned u první pláže. Platil se tam sice vstup 500 forintů, na to jsme samozřejmě kašlali a k vodě se drze propletli bez placení mezi nataženými těly na lehátkách. Protože Skaláky na cestách doprovází jejich pes Ronald a je to známý rváč, zůstal zavřenej v Meďouru. Vynahrazuje si to usednutím na sedačce za volantem.

Zmínil jsem, že Čuňas se nad Balatonem rozplýval. Nejde mi do hlavy nad čím. Vstoupil jsem do vody, a i když jsem v ní ušel od břehu skoro půl kilometru, byl jsem ponořený stále jen po kotníky.